

Suurin Pudottaja

-kenttä-äänittäjän kokemuksia tosi-tv:n parissa

Tampereen ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelma
opinnäytetyö
äänisuunnittelu
kevät 2006
Jussi Knaapila

OPINNÄYTETIIVISTELMÄ

Osasto Viestintä	Erikoistumisala Äänisuunnittelu
Tekijä Jussi Knaapila	
Työn nimi Suurin Pudottaja –Kenttä-äänittäjän kokemuksia tosi-tv:n parissa	
Lopputyön laji Mediateko	
Työn valmistumisaika 21.4. 2006	Sivumäärä 31
Tiivistelmä	
<p>Tämä opinnäytetyö sisältää pohdintoja tosi-tv:n kenttä-äänityksestä tuotannossa nimeltä Suurin Pudottaja. Ohjelmaa tehtiin syksyllä 2005 ja siitä lähtien se on ollut mediatekoni aihe. Suurin Pudottaja on Solar Filmsin tuotanto, jonka MTV3-kanava näytti keväällä 2006. Opinnäytetyössäni kuvailen kokemuksiani tv-tuotannossa ja tuon esille analyysejä kenttä-äänityksestä ja mitä olen oppinut siitä. Se sisältää myös puomioperoinnin, äänitystekniikoiden, sekä kuvaajan ja äänittäjän välisen yhteistyön menettelytapoja. Opinnäytetyössä käydään läpi myös Suurin Pudottaja –tuotannon äänityskalustoa. otan esille myös tosi-tv:n sisäisiä genrejä, sekä sen, miksi tosi-tv on saavuttanut nykypäivänä niin suuren suosion.</p>	
Aineisto kirjallisuus, haastattelut	
Asiasanat känttä-äänitys, tv-tuotanto, tosi-tv	
Säilytyspaikka TAMK / Taide ja viestintä	
Muita tietoja	

THESIS		SUMMARY	
Department Media Programme	Area of specialisation Sound Design		
Author Jussi Knaapila			
Title The Biggest Loser - Reality tv experience of a sound recordist			
Sort of Final Thesis Project			
Date 21.4. 2006	Number of pages 31		
Summary:			
<p>This thesis contains discussion about the sound recording in the reality tv-series Biggest Loser. It was made in the autumn 2005 and it became my project then. The Finnish version of the Biggest Loser is a production of Solar Films and it was shown on MTV 3 in the spring 2006. I describe my experiences of that tv-production and analyse the sound recording and what I have learnt from it. My project also contains the methods of boom operating, recording technics and a bilateral of a camera operator and a sound recordist. The sound equipment of this production is also presented in my thesis. I discuss the significance of reality tv in our tv-culture: what is its importance compared to other tv-genres like drama. I also present different inner genres of reality tv and analyse what the secret of their success is nowadays.</p> <p>.</p>			
Material (e.g. audio / video tape, photographs, slides, paintings, statues...) literature, interviews			
Key words sound recording, tv-production, reality-tv			
Filing Tampere Polytechnic, Art and Media			
Other information			

Sisällys

1	Johdanto.....	2
2	Tosi-tv:tä tekemässä.....	3
2.1	Mitä on tosi- tv?.....	3
2.2	Tosi-tv:n historiaa.....	4
2.3	Sisäiset genret tosi-tv:ssä.....	5
3	Suurin Pudottaja -tuotanto.....	7
3.1	Tuotannon esittely.....	7
3.2	Äänityskaluston esittely.....	8
3.3	Äänitystekniikan luonteenpiirteitä tuotannossa.....	10
4	Analyysi tuotannosta äänityksen kannalta.....	14
4.1	Tosi-tv-tuotannon eroja suhteessa draamaan.....	14
4.2	Äänityksen ongelmat tosi-tv-tuotannossa.....	16
5	Tosi-tv:n rooli tv-kulttuurissa.....	19
5.1	Uskottava ohjelmaformaatti muiden joukossa?.....	19
5.2	Tosi-tv-tuotantojen vaikutus äänittäjän työskentelyyn.....	21
6	Lopputiivistelmä.....	22
	Lähteet.....	25
	Liitteet.....	26

1. Johdanto

Tämä opinnäytetyö on mediateko Solar Filmsin tuottamasta, tosi-tv-genreen kuuluvan, Suurin Pudottaja -ohjelmasta. Käsittelen työssäni omien kokemusteni kautta tosi-tv-tuotantoa kenttä-äänittäjän näkökulmasta. Olen tuonut myös esille työikäntömalleja yleisemminkin tosi-tv:n saralta, joten kokemuksiani Suurin Pudottaja-ohjelman tekemisestä voidaan soveltaa yleiseen tapaan tehdä tosi-tv –formaattia.

Toimin kyseisessä tuotannossa kenttä-äänittäjänä, joten tutustuin tosi-tv-formaatin tekemiseen käytännön toiminnan kautta. Opinnäytetyössäni pohdin sitä, millaista tosi-tv:n tekeminen on käytännössä ja mitkä ovat kyseisen tuotannon ominaispiirteet suunnittelusta valmiiseen tuotteeseen asti. Olen ottanut myöskin hieman vertailukohtaa draamatuotantoihin, sekä pitkän elokuvan tekemiseen, koska tosi-tv:n tekemisen voisi olettaa olevan vieraampaa kuin draamatuotannon. Olen siis tarkastellut eroja kyseisten tuotantojen välillä, etenkin äänityksen kannalta. Kirjoituksessa käydään läpi myös yleisintä äänitystekniikkaa, sekä tarkemmin myös tuotannossa käytettyä äänityskalustoa ja sitä, kuinka se soveltui ohjelman kuvauksiin.

Opinnäytetyössäni esitellään myös tosi-tv:n historiaa, sekä sen asemaa nykypäivän televisiokulttuurissa. Havainnollistamisen keinona olen eritellyt tosi-tv:n sisäisiä genrejä, sekä verrannut niitä muihin tv-ohjelmaformaatteihin. Edelleenkin ei ole täysin määritelty sitä, mitä tosi-tv on ja onko se täysin oma ohjelmaformaattinsa vai koostuuko se muiden ohjelmatyyppeiden risteilyksistä. Tätä kysymystä olen tuonut myös kirjoituksessa esille ja esittänyt erilaisia näkökulmia aiheesta.

Olen käsitellyt myös tosi-tv:n tuotannollisia ongelmia äänittäjän silmin. Ohjelman tekeminen sisältää monia erilaisia ongelmia, mitkä puuttuvat esimerkiksi draamatuotannon tekemisestä. Toisaalta olen tuonut myös esille tosi-tv:n sellaisia hyviä puolia, jollaisia ei draamatuotannon tekemisessä ole.

Lähdeaineisto tosi-tv:n kannalta painottuu Internetin tarjontaan, sillä kirjallisuutta ei tosi-tv:n olemuksen pohdinnasta ole kauheasti saatavilla. Usein kirjoitukset käsittelevät hyvin yleisesti tai sivuavasti tosi-tv:tä muiden aiheiden lomassa. Varsinaiset kuvaustekniset pohdinnat opinnäytetyössäni perustuvat lähestulkoon täysin omien työtapojen muistiin kirjoittamisiin. Kirjoituksen pääpaino on muutekin omien havaintojen ja kokemusten kautta saaduissa opeissa. Vertailen niiden olemusta myös muualta hankittuihin tietoihin draamatuotannoista, sekä perinteisestä pitkän elokuvan tekemisestä.

2. Tosi-tv omana formaattinaan

2.1 Mitä tosi-tv on?

”Tosi-tv:n konsepti on hyvin yksinkertainen: Tavallisia ihmisiä ja suuria tunteita.” (Hietala 2004). Tosi-tv on ohjelmaformaatti, joka on yleensä mahdollisimman käsikirjoittamatonta, todellisia tapahtumia dokumentoivaa sekä sisältää näyttelemättömiä tilanteita. ”Reality on oma genrensä mutta sisältää elementtejä useista muiden genrejen ohjelmatyypeistä.” (Nurkse 2006). Rajanveto on siis vaikeaa, mutta yleisesti ottaen formaatti muodostuu edellä mainituista luonnehdinnoista. Oikeastaan tosi-tv hyödyntää siis jo olemassa olevia tv-genrejä kuten dokumenttia, erilaisia kilpailuohjelmia, tai jopa journalistisia genrejä kuten uutisointia, mutta kaiken kaikkiaan on hyvin vaikea määrittää, missä menevät tosi-tv:n dokumentaariset piirteet ja mikä taas ei kuulu niiden piiriin. Tosi-tv on yleistynyt vuosituhannen taitteessa joka puolella maailmaa ja siitä on tullut huomattavan iso osa nykyaikaista televisiokulttuuria. Sen suosion nousun voisi ajatella keskittyvän Survivors- sekä Big Brother -sarjojen ilmaantumiseen, jotka molemmat ajoittuvat 2000-luvun alkuun.

Tosi-tv-tuotannot ovat draamatuotantoihin verrattuna halvempia kustannuksiltaan, sillä jo pelkästään niissä esiityvät ihmiset eivät yleensä ota palkkiota, sillä he ovat vapaaehtoisia. Moniin tosi-tv-ohjelmiin on kova seulonta haettaessa kilpailijoita tai osallistujia ja usein jo ohjelmaan pääseminen koetaan voitoksi. Yleensä jos on kyse kilpailusta, on siinä myös tarjolla jonkinlainen rahapalkinto. Myöhemmin myös tosi-tv-tuotantojen budjetit ovat kasvaneet, sillä niiden tuottokin on ollut kasvussa. Monet tuotannot kuvataan nykyisin kaukana maailmalla ja kulut saattavat olla selkeästi isommat.

Myös käsikirjoittajien rooli on erilainen, sillä varsinainen tarina muotoutuu vasta kuvattaessa, mihin juuri tosi-tv:n idea ja yllätyksellisyys perustuu. Oikeastaan on olemassa vain ohjelman perusidea (esimerkiksi Survivors, jossa etsitään voittajaa joka selviytyy trooppisella saarella parhaiten) ja tietty päämäärä mihin ohjelmassa pyritään (eli keinot, joilla voittoon pyritään). Täten käsikirjoittajan vastuulle jää pikemminkin idean keksiminen sekä tiettyjen pakollisten tapahtumien suunnitteleminen (esimerkiksi erilaiset kilpailut).

2.2 Tosi-tv:n historiaa

Se mitä kutsutaan tosi-tv:ksi, tai reality-tv:ksi, on ollut ajoittain hieman epäselvää, mutta ensimmäinen tosi-tv-tyyppinen ohjelma nykyaikaisessa asussaan oli 1973 Amerikassa ilmestynyt 12-osainen *An American Family*. Sarja käsitteli Loud-nimisen perheen arkea päivästä päivään noin seitsemän kuukauden ajan. Sarja antoi uudenlaisen kuvan poiketen perinteisestä ”onnellinen perhe” -asetelmasta, josta oli annettu aikaisemmin kuva amerikkalaisessa televisiossa. Kyseessä ei siis ollut draamatuotanto, joka olisi ollut valmiiksi käsikirjoitettu ja fiktiivinen, vaan siis ensimmäinen tosi-tv-tuotanto lajissaan, joka toi esille tavallisen, ”oikean”, elämän realistisuuden. Isossa Britanniassa tehtiin sarjalle oma vastine, joka oli nimeltään *The Family*. Sarja ilmestyi vuonna 1974 ja kuvasi työväenluokkaisen Wilkinsin perheen elämää.

On ehkä syytä ottaa esiin kaksi jo aiemmin ilmaantunutta tosi-tv –ohjelmaa muistuttavaa tuotantoa. Jo vuonna 1955 ilmestyi *Wanted*-niminen tv-sarja, joka paneutui tositapahtumiin FBI:n tehtävien seurannassa. Ohjelma seurasi erilaisten poliisijuttujen parissa työskenteleviä ihmisiä, sekä haastatteli myös rikollisten sukulaisia. Toinen ohjelma ennen kahta edellämainittua perhe-elämää kuvaavaa sarjaa oli *Candid Camera*, joka ilmestyi jo vuonna 1948. Sarjassa oli ihan nykyisen piilokameran idea ja ohjelmaa esitetään edelleenkin. (Rowen 2000).

Jos halutaan määritellä sitä, mitkä ohjelmat ovat olleet ensimmäisiä ”puhtaita” tosi-tv-formaatin edustajia, niin edellämainitut ohjelmat ovat sellaisia. Niissä jokaisessa on kuvattu niin sanottuja todellisia tapahtumia. On siis hankala luokitella televisio-ohjelmia pelkästään tosi-tv:n piiriin tai pelkästään esimerkiksi dokumentin piiriin. Kuitenkin edellämainitut ohjelmat ovat raivanneet tietä kyseisen genren ohjelmille ja pohjustaneet nykyisen tosi-tv:n suosiota.

Vuonna 1989 alkanut amerikkalainen *Cops*-sarja kasvatti suosionsa todella suureksi Yhdysvalloissa. Sarjassa kuvattiin poliisin työtä kentällä arkisesta näkökulmasta suhteellisen vaatimattomalla kuvauskalustolla. Kustannukset pystyttiin pitämään alhaisina ja ohjelman suosio oli silti suuri. Ihmisiä kiinnostivat sarjan todellisuuteen perustuvat tapahtumat sekä rikollisuuden seuranta omassa maassa. Sarjan tekeminen on jatkunut yli 17 tuotantokautta, joten se on yksi suurimman suosion saavuttanut tosi-tv-ohjelma.

Kuitenkin tosi-tv omana formaattinaan on saavuttanut isoimman maineensa juuri 2000-luvun taitteessa, jolloin uusimmat menestysarjat ilmestyivät. Näihin lukeutuvat Yhdysvalloissa Survivors ja Euroopassa Big Brother. (Wikipedia 2005). Myöhemmin ohjelmaideoita on toteutettu lukemattomissa eri tosi-tv-ohjelmissa ja formaatteja myydään maasta toiseen. Monet maat tekevätkin samasta ohjelmasta oman versionsa, joten parhaimmillaan ohjelmistossa saattaa pyöriä eri versioita samasta ohjelmasta: jokin ulkomainen versio sekä kotimainen versio. Näin on esimerkiksi Suomessa Big Brother -ohjelman laita, josta nähtiin ensin ulkomainen esikuva ja nyt myöhemmin oma versio vuonna 2005.

2.3. Sisäiset genret tosi-tv:ssä

Tosi-tv itsessään sisältää erilaisia genrejä, jotka poikkeavat toisistaan tapahtumiensa sekä tuotantotapojensa osalta. Tällaisia ovat piilokamera-, deittailu-, kilpailu- ja urheiluohjelmat sekä ohjelmat, joissa julkisuuden henkilöt ovat tavallisten arkitilanteiden kanssa tekemisissä. (Wikipedia 2005)

Piilokamera on klassinen ohjelmatyyppi, joka on ollut television syntyajoista lähtien tarjonnassa. Kysymys on siis siitä että ihmiset eivät tiedä tilanteeseen joutuessaan sen olevan pilailua. Siksi ihmisten reaktiot kiinnostavat katsojia. Vallitsevana elementtinä on siis huumori, joka syntyy omituisista tilanteista, joissa ihmiset yrittävät toimia järkevästi.

Deittailuohjelmat ovat suhteellisen uusi formaatti ja niiden kiinnostavuus perustuu siihen, että katsojissa herää mielenkiinto toisten henkilöiden ihmissuhdekuvioihin, sekä niiden ongelmiin. Ohjelmissa hyödynnetään siis katsojien luontaista uteliaisuutta ja tirkistelynhalua. Suomessa suosituin kotimainen deittailuohjelma on ollut vuonna 2004 Solar-Filmsin tuottama Miljonääri-Jussi, jossa monta naista kilpaili miehestä, joka lopuksi valitsi joukosta yhden. Ulkomailla, esimerkiksi Yhdysvalloissa on tehty lukemattomia erilaisia versioita deittailuohjelmista. Nämäkin yleensä perustuvat siihen, että yksi henkilö valitsee tietystä joukosta itselleen sopivimman.

Kilpailuohjelmiin kuuluvat sarjat ovat yksi tavallisimmista nykyään esitettävistä tosi-tv-ohjelmista. Niissä haetaan lahjakkainta henkilöä jonkin taidon perusteella. Usein kilpailijoita on huomattava määrä, ja joukosta yksi selviytyy voittoon, pitkällisen tien kautta. Esimerkki tällaisesta ohjelmasta on Idols, joka on alunperin yhdysvaltalainen

formaatti. Ohjelmassa kisataan siitä, kuka osoittautuu lahjakkaimmaksi artistiksi. Voittaja saa levytyssopimuksen ja pääsee esiintymään suurille yleisöille. Sitten ohjelman idea on ostettu lukuisiin maihin ja ensimmäinen suomalainen versio nähtiin vuonna 2003.

Urheiluohjelmat keskittyvät johonkin lajiin ja yleensä etsitään yksilöä, joka päihittää muut urheilijat. Tällaisista urheiluohjelmista kenties yksi kuuluisimmista on vuonna 2005 valmistunut yhdysvaltalainen *The Contender*, jossa 16 ammattilaisnyrkkeilijää käy läpi harjoitusleirin tavoitteena mestarin titteli. Näyttelijä Sylvester Stallone on yksi ohjelman juontajista yhdessä nyrkkeilylegenda Sugar Ray Leonardin kanssa.

Vastakohtana sellaisille ohjelmille, joissa tavalliset ihmiset ovat epätavallisissa tilanteissa, on kehitetty ohjelmia joissa julkisuuden henkilöt kohtaavat arkitilanteita. Näihin lukeutuvat esimerkiksi vuonna 2002 alkanut *The Osbournes*-sarja, joka seuraa rocktähti Ozzy Osbournen ja hänen perheensä arkielämää. Osbournet elävät tavallista arkielämää tehdessään ruokaa tai siivotessaan koiranjätöksiä talostaan. Sarja on saanut suuren suosion niin Yhdysvalloissa kuin Euroopassakin ja se on itsessään nostanut Ozzy Osbournen julkisuutta entisestään. Sarjat ovat yleensäkin olleet omiaan kasvattamaan julkisuuden henkilöiden tunnettavuutta entuudestaan ja usein he pyrkivät käyttämään sitä mahdollisimman paljon hyödyksi.

3. Suurin Pudottaja -tuotanto

3.1 Tuotannon esittely

Transmix Oy on suuri helsinkiläinen äänityspalveluja tarjoava firma, joka tekee äänityksiä isoon osaan ohjelmia Suomessa, sillä monet tuotantoyhtiöt käyttävät ulkoisia resursseja tuotannoissaan. Transmix Oy:n palveluksessa olen ollut tekemässä lukuisia tv-ohjelmien äänityksiä. Tällä hetkellä suuri osa tuotannoista on tosi-tv-ohjelmia, joihin Transmix hoitaa äänitystekniikan, äänittäjät sekä mahdollisesti äänen jälkityöt. Yksi projekteistani on ollut Solar Filmsin tuottama Suurin Pudottaja -ohjelma, joka ilmestyi televisioon vuoden 2006 alussa MTV3-kanavalle. Kyse on Yhdysvalloista ostetusta formaatista.

Suurimmassa pudottajassa kisaili 12 kilpailijaa siitä, kuka pudottaa suhteessa eniten painoan yhdeksän viikon aikana samalla kun treenataan ja opetellaan terveellisiä elämäntapoja. Kilpailijat kokoontuivat Etelä-Suomeen syrjäiseen koulutuskeskushotelliin, jossa on kuntosalit, uima-altaat, lenkipolut ja pelikentät käytettävänä harjoituksissa. Kilpailijat jaettiin kahteen ryhmään (sininen joukkue ja punainen joukkue), jotka ottivat toisistaan mittaa siten, että yhteensä vähemmän viikossa kiloja pudottanut joukkue joutui äänestämään yhden jäsenistään pois. Koko painonpudotusprosessi kesti yhdeksän viikkkoa ja sen saman ajan tapahtumia kuvattiin 4-5 päivää viikossa. Kuvaukset alkoivat 30.7. 2005 ja kestivät aina 2.9. asti. Tosi-tv:n kaltaisen ohjelman kuvausryhmää sanotaan ENG-ryhmäksi, joka tulee nimikkeestä Electronic News Gathering. Alunperin nimike on siis annettu dokumentti – ja uutiskuvausryhmälle, mutta samanlaisen kokoonpanonsa takia sitä on alettu käyttää myös tosi-tv:n kaltaisten ohjelmien kuvausryhmästä. Tällaiseen kuvausryhmään kuuluu yleensä kuvaaja, äänittäjä, sekä kuvaussihteeri.

Enimmillään kuvauspäivänä oli Suurimmassa pudottajassa kaiken kaikkiaan neljä ENG-ryhmää. Kahtena päivänä viikossa oli ainoastaan kaksi. Silloin seurattiin kilpailijoiden harjoituksia eli kuvaustiimejä oli yksi kumpaakin ryhmää kohti. Kahden tiimin päivät olivat yleensä lyhyempiä, mutta esimerkiksi punnitus- ja pudotuspäivät olivat usein 12-tuntisia.

Kilpailijoiden päivittäiset haastattelut pyrittiin tekemään ulkona, mutta aina siihen ei ollut mahdollisuutta johtuen säästä ja muista ongelmista. Kuvauspaikan

yli kulkevat lentokoneet olivat ehkä suurin yksittäinen ongelma äänityksen kannalta, sillä joskus oli keskeytettävä haastattelu jopa sisätiloissa, kun kone lensi yli. Tietenkin kova tuuli saattoi sekin olla ongelmana äänityksen mutta myös valojen ja lavasteiden kannalta. Äänittäjien ehdotuksista huolimatta haastatteluja ei kovinkaan usein siirretty sisätiloihin, vaan ne haluttiin tehdä ulkona mahdollisimman pitkälle syksyyn. Tästä seurasi usein, että haastattelut venyivät kun jouduttiin odottamaan hyviä olosuhteita, joten päivän aikataulu saattoi venähtää.

Kuvauksissa oli myös paljon odotteluhetkiä, joiden aikana ei pystynyt tekemään muuta hyödyllistä kuin seurailemaan kilpailijoiden keskusteluja ja erilaisia tilanteita. Tällainen on siis varsin tyypillistä tosi-tv-ohjelman tekemisessä, eli asioiden kulkua ei voi ennustaa mutta on oltavaa koko ajan valmiina, jos tapahtuu jotakin kuvaamisen arvoista. Aina edes kuvatessa ei ole takeita että tilanteesta kehittyisi jotain sellaista joka palvelisi ohjelman sisältöä. Tosi-tv formaattia kuvattaessa materiaalia tallennetaan mahdollisimman paljon, jotta valinnanmahdollisuudet jälkituotannoissa olisivat hyvät.

3.2 Äänityskalusto

ENG-kuvausryhmän äänityskalusto koostuu pääasiassa erityyppisistä mikrofoneista, niiden signaalin sisäänajoon tarkoitettu kenttämikseristä sekä kamerayhteydestä. Äänittäjällä on siis joko langallinen tai langaton yhteys mikseristään kameran ääniraidan sisäänmenoon, jonne hän miksaa äänitettävän materiaalin. Riippuu tilanteesta, käytetäänkö kameran kahdesta ääniraidasta molemmat vai ainoastaan toinen. Yleensä käyttämällä vain yhtä ääniraitaa säästetään jälkitöissä aikaa, sillä silloin materiaali miksataan suhteellisen valmiiksi jo kenttä-äänitysvaiheessa. Näin toimittiin Suurin Pudottaja -tuotannossa, jossa ajettiin jokaisen kameran ensimmäiseen kanavaan kameran oma mikrofoni, eli apuääni leikkausta varten, sekä toiseen kanavaan varsinainen äänittäjän tallentama materiaali.

Mikserinä toimi kolme eri mallia ja merkkiä. Enimmäkseen käytössä oli Sound Devicen 442 –kenttämikseri, joka osoittautui loistavaksi valinnaksi kyseisiin kuvauksiin. Sen limiteri on mitä parhain soveltumaan tosi-tv-äänityksiin, jossa dynamiikkaerot ovat isoja ja yllättäviä. Kyseisessä mikserissä on neljä kanavaa ja jokaisessa on oma limiterinsä. Tämä mahdollistaa sen, että limiteri ei toimi niin

sanottuna masterlimitterinä, joka rajoittaa kaikkien kanavien signaalia yhdessä, vaan tekee sen jokaiselle kanavalle erikseen.

Toinen mikseri, jota kuvauksissa käytin, oli saman valmistajan Mixpre-malli, joka käsitti kaksi kanavaa ja hieman kompaktimman paketin. Toimintaperiaate oli sama kuin esimerkiksi 442-mallissa, mutta vain pienemmässä mitassa. Mittarointi oli myös epätarkempi asteikon niukkuuden takia, joten sitä piti opetella tulkitsemaan oikein. Tässä mikserissä oli myös käytettävä pelkästään langatonta kamerayhteyttä, sillä silloin oli mahdollisuus laskea ulostulevan signaalin tasoa, jolloin se siis vaimeni. Langallisessa yhteydessä Mixpre-malli olisi yliajanut signaalin ja säröttänyt sen kameran nauhalli. Tällaisen ominaisuuden tarkoitus ei valjennut minulle, enkä keksinyt mitään järkevää käyttöä ominaisuudelle. Kyseisessä tilanteessa olisi voinut käyttää XLR-padeja, jotka olisivat vaimentaneet signaalia, mutta ihmetyksen aiheeksi jäi se, miksi signaali säröttyi automaattisesti mikseristä ulos tullessaan ilman sen ulkoista vaimentamista (esimerkiksi XLR-padia).

Haastatteluihin mikseri kelpasi siis huonosti, koska ne tehtiin usein langallisesti. Kolmas laite oli SQN Series II kenttämikseri, joka oli myös varsin hyvä kyseisissä olosuhteissa. Tällainen kenttämikseri kestää hyvin säätä ja se soveltui parhaiten juuri ulkokuvauksiin, sillä se sietä hyvin kosteutta.

Puomimikrofoneina oli käytössä kolme eri tyyppiä. Parhaiten äänityksiin soveltui mielestäni Sennheiserin MKH-60, joka ei muuta äänen väriä juuri mitenkään. Se poimii talteen äänen hyvin muuttumattomana ja oli siitä syystä paras vaihtoehto, mutta myös kallein. Toinen käytössä ollut puomimikrofoni oli saman valmistajan MKH-416, joka on hieman halvempi versio MKH-60-mallista. Myös MKH-416 oli varsin pätevä vaihtoehto. Sankenin valmistama CS-3 mikrofoni oli kolmas käytettävä merkki, joka oli selkeästi kevyin käsitellä mutta myös halvin. Sen ominaisuuksia oli varsinkin se, että samaa tuulisuojaa käytettiin sekä sisällä että ulkona, koska se oli tarkoitettu molempiin olosuhteisiin. Tämä nopeutti äänittäjän työskentelyä suuresti, koska silloin ei tarvinnut vaihtaa tuulisuojaa siirryttäessä eri olosuhteisiin.

Langattomina mikrofoneina käytettiin Lectrosonicsin 300- ja 500-sarjan tuotteita. Nämä olivat lähes täysin häiriöttömiä. Lisäksi niitä pystyi käyttämään monta yhtä aikaa ilman, että se olisi tukkinut taajuusväyliä. Myös saman merkin 110-sarjaa käytettiin kamerayhteydessä signaalin kuljettajana, mutta yleisemmin käytössä oli 300-sarjan langattomat laitteet.

Äänittäjillä oli käytössään aina kahdenlaisia mikrofoneja: puomimikrofoneja, sekä langattomia mikrofoneja. Niiden suurin ero käytössä on siinä, että puomimikrofoni on ensisijaisesti käytettävä mikrofoni, joka kiinnitetään puomin päähän. Sillä voidaan yltää siis mahdollisimman lähelle kuvattavaa henkilöä ilman että se näkyy kameran kuvassa. Alla olevassa kuvassa on selvennys, kuinka puomimikrofonia käytetään.

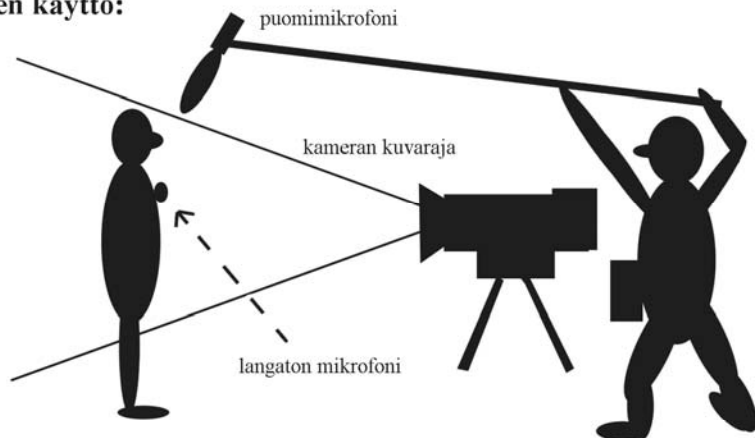
Mikrofonien yhtäaikainen käyttö:

Puomimikrofoni:

Puomimikrofonilla pyritään pääsemään mahdollisimman lähelle äänitettävää kohdetta joko kuvan ylä- tai alalaidalta. Tosi-tv:n kaltaista ohjelmaa tehdessä muutokset ovat nopeita ja puomia on liikuttava nopeasti ja arvaamattomalla tavalla kuitenkin varoen kuvarajaa.

Langaton mikrofoni:

Langaton mikrofoni kiinnitetään usein äänitettävän henkilön rintaan ja se voi olla samanlaisesti käytössä yhdessä puomin kanssa, joten niitä miksataan yhtäaikaa. Jos äänitettäviä henkilöitä on useita, voidaan heidät jakaa mikrofoneille siten, että osa äänitetään langattomilla mikrofoneilla ja osa puomimikrofoneilla. On myös mahdollista, että jos kameran molemmat ääniraidat ovat äänittäjän käytössä, voidaan ottaa samat henkilöt sekä langattomasti että puomin avulla. Tällöin saadaan äänitetyksi kaksi erilaista äänitysraita samasta tilanteesta ja voidaan valita paremmin onnistunut äänitys, tai se kumpi sopii paremmin tilanteeseen.

Langaton mikrofoni taas puolestaan asennetaan kuvattavaan henkilöön, ja se voidaan piilottaa vaatteisiin. Kyseistä äänitystapaa käytetään varsinkin silloin, jos puomimikrofonilla ei päästä äänittämään tarpeeksi lähelle. Puomimikrofonin äänenlaatu on keskimääräisesti aina parempilaatuista, joten ensisijaisesti äänittäjä pyrkii käyttämään sitä.

Koko ohjelman ajan käytettiin piilomikitystä eli langattomien mikrofoniin lähettimet tai mikrofoni kapselit eivät saaneet olla näkyvillä. Tämä oli oikeastaan ainoa asia, joka saattoi aiheuttaa ongelmia eli kahinaa langattomissa mikrofoneissa. Mikrofoni asetettiin jonkin vaateen, esimerkiksi paidan alle ja teipattiin ihoon tai paidan sisäpuolelle kiinni. Tarpeen mukaan sitä täytyi käydä korjaamassa, sillä varsinkin fyysisissä harjoituksissa vaatteet liikkuvat niin, että mikrofoni saattoi aiheuttaa hankauskahinaa ääniraidalle.

Langaton, vapaan liikkumisen mahdollistava kamerayhteys on varsin kätevä, sillä se mahdollistaa liikkumisen ilman, että tarvitsee ottaa huomioon johtoja, jotka kulkevat kameran ja äänikaluston välillä. Langaton kamerayhteys koostui Lectrosonicsin langattomasta signaaliyhteydestä, jonka vastaanotin oli kamerassa kiinni ja johon äänitettävä materiaali kulki mikserissä olevasta lähettimestä. Langallista yhteyttä käytettiin usein haastatteluissa, sillä langaton yhteys kuluttaa aina paristoja. Yleensä kuitenkin langaton yhteys on varsin järkevä ratkaisu, sillä se on nykyisin todella luotettava. Langaton kamerayhteys on muutenkin suositeltavaa kun kuvataan liikkeestä. Se helpottaa keskittymistä äänitykseen kun ei tarvitse tarkkailla johtoja. Studio-olosuhteissa mukana oli Yamaha 01V -digitaalimikseri, jota käytettiin pudotustilaisuudessa yhdessä Fostexin kanssa dialogin tallentamisessa. Kyseisessä kuvaustilanteessa oli mukana myös ENG-äänityskalusto jotta materiaalia saatiin ajettua myöskin kameran ääniraidoille.

Äänityskaluston lisäksi käytössä oli myös akustointilevyjä, joita käytettiin haastattelupaikoilla. Varsinkin kaikuisia haastattelutiloja pyrittiin vaimentamaan akustointilevyjen avulla, joita asenneltiin haastateltavan istumapaikan ympärille. Työ osoittautui välillä hankalaksi, sillä äänitysryhmämme ei ollut juurikaan varautunut käyttämään grip-välineitä, joilla olisi saatu kiinnitettyä akustointilevyt haluttuihin paikkoihin ja asentoihin. Grip-kalustoa lainasimme kuva- ja valoryhmältä. Haastatteluäänestä pyrittiin saamaan mahdollisimman kuiva, jotta sitä voisi käyttää ohjelmassa eräänlaisena kertojaaääninä, jonka avulla voidaan kuljettaa tapahtumia eteenpäin.

Kilpailijoiden asuttamaan koulutuskeskushotelliin oli asennettu myös kiinteä kalusto. Sen avulla oli mahdollista seurata heidän tekemisiään ympäri vuorokauden, sillä erillisessä monitorihuoneessa oli öisinkin päivystys muun kuvausryhmän ollessa poissa. Kiinteästi asennettu kalusto koostui kameroiden lisäksi erityyppisistä haulikkomikeistä, joiden lukumäärä ja sijoittelu on esitelty liitteissä. (liite 6. ja liite 7.) Mikrofoneiksi oli pyritty hankkimaan samantyyppiset, kuin mitä kenttä-äänityksessä käytettiin. Näin siksi, koska mikrofoniin täytyi olla mahdollisimman suuntaavia, jotta ne poimisivat kilpailijoiden puhetta huoneissa tarpeeksi pitkän matkan päästä. Tällaiseen tehtävään soveltuu juuri hyvin herkät kondensaattori-tyyppiset haulikkomikit. Mikrofonien ja mikserin väliset johdot oli naamioitava hyvin talon rakenteisiin piiloon, jotta ne eivät näkyisi kuvissa. Tämän vuoksi mikrofonihoitoa kului valtava määrä pitkien etäisyyksien takia.

3.3 Äänitystekniikan luonteenpiirteitä tuotannossa

Tosi-tv:ssä on alun alkaen otettu oppia uutiskuvauksesta, jossa äänittäjä tallentaa materiaalin kameran ääniraidalle. Äänitys tapahtuu pääosin puomimikrofonin sekä langattomien mikrofonien avulla. Kuten aiemmin mainittiin, tosi-tv–tyyppisessä tuotannossa äänittäjä hoitaa periaatteessa kaiken äänitykseen liittyvän itse, eli puomittamisen, langattomien mikrofonien asettamisen, sekä miksaus, joka tallentuu kameran ääniraidalle. On kuitenkin myös tilanteita, joissa toimitaan täysin erilaisella kalustolla, esimerkiksi sellaisissa kuvauspaikoissa, joissa ei tapahdu suurta liikkumista, eli äänityspiste voidaan rakentaa kiinteästi tiettyyn paikkaan. Kiinteäksi rakennettu kamera- ja mikrofonijärjestelmä koulutuskeskushotellissa oli yksi esimerkki siitä. Koko rakennuksen tapahtumia voitiin siis seurata yhdestä ainoasta monitorihuoneesta. Se toimi myöskin eräänlaisena valvontakamerajärjestelmänä, josta saattoi paikallistaa kilpailijat ja heidän tekemisensä, sekä tarvittaessa lähteä paikalle ENG-kuvausryhmä.

Kovalevytallenninta, eli Fostexia käytettiin Suurimman pudottajan pudotustilaisuuden kuvauksissa, joissa jokaisen kilpailijan sekä juontajan langattomat mikrofonit ajettiin raidoille. Kyseessä on myöskin havainnollinen esimerkki tilanteesta, jossa äänityspiste voidaan rakentaa kiinteäksi, eikä sitä tarvitse kuvauksen aikana siirtää. Pudotustilaisuuden kuvauksissa jokainen langaton mikrofoni ajettiin myös kameroihin ja ne jaettiin niin, että kutakin tilannetta kuvaava kamera vastaanotti kyseisen kuvan henkilön mikrofonin.

Fostexin mikserinä toimineen Yamaha 01 -digitaalimikserin kautta kaikki äänimateriaali ajettiin kyseiselle Fostexin kovalevyille, niin että kaikki mikrofonit olivat omilla raidoillaan. Aikakoodi annettiin Fostexista kameroille, jotta dialogi ja kuva olisivat pysyneet synkronoituina. Sen johdosta jälkitöissä ei tarvitse synkronoida käsin dialogin ja kuvan suhdetta, vaan työ voidaan tehdä aikakoodin avulla. Oli tärkeää saada jokaisen puhujan repliikki alusta loppuun puhtaasti talteen. Pudotustilaisuuksien keskustelut olivat monesti erityisen merkittäviä, sillä aina joku osanottaja tuli tylästi karsituksi joukosta. Keskustelut ja vallitseva tunnelma oli saatava kokonaan tallennettua.

Studio-oloissa oli käytössä aina viisi kameraa, joten useimpiin kameroihin ajettiin sama äänimateriaali. Silloin paikalla oli aina neljä äänittäjää. Studiotilanne käsitti kaksi eri viikottaista tapahtumaa, eli punnitustilaisuuden (liite 1.) sekä pudotustilaisuuden. Tällöin yleensä ylimääräiseen viidenteen kameraan ajettiin juontajan langaton mikrofoni varalle. Sekä punnitusta että pudotusta varten rakennettiin aina tarkkaamo, mistä voitiin seurata monikameratyöskentelyä sekä tarkkailla ääntä. (liite 2. ja liite 3.) Myös com-järjestelmä rakennettiin tarkkaamon, juontajan ja kameroiden välille.

Punnituksessa molempien joukkueiden äänet poimittiin puomimikrofoneilla, mikä tuotti ajoittain ongelmia laajojen kuvien takia. Esimerkiksi juontajaa ei ollut siitä syystä mahdollista puomitaa, joten langaton mikrofoni oli ainoa vaihtoehto. Yhtenä päivänä viikossa kuvattiin joukkueiden väliset kilpailut jossakin lajissa. Voittanut joukkue sai joitakin hyvityksiä ja palkintoja, jotka saattoivat auttaa heitä jatkossa. Myös näinä kilpailupäivinä oli mukana neljä äänittäjää ja vähintään viisi kameraa. Jälleen juontajan langaton mikrofoni ajettiin kahden kameran ääniraidalle.

4. Analyysi tuotannosta äänityksen kannalta

4.1 Tosi-tv-tuotannon eroja suhteessa draamaan äänityksen kannalta

Draamatuotantojen käsikirjoitukset ja suunnitelmat voidaan tehdä niin valmiiksi että sen mukaan voidaan edetä kohtaus kohtaukselta kuvattaessa. Myös tosi-tv-tuotannot pyritään valmistelemaan niin hyvin kuin mahdollista, mutta muuttuvia tekijöitä on monin kerroin enemmän kuin draamatuotannoissa. Tosi-tv-formaatin idea ja viehätys on se kaikki yllätyksellisyys, joka tulee kuvauksissa vastaan. Sitä ei voida hyödyntää fiktiotuotannossa. Nurkse sanoo: ”Jos tosi-tv –tuotannon kuvauspaikalla sataa, sillä ei ole niinkään väliä, se on vain todellinen tilanne, mutta draamatuotannossa sään täytyy olla sellainen kuin se on käsikirjoituksessa. Fiktiossa kuva on kuvaustilanteessa paljon tärkeämpi kuin ääni sillä ääniraidalle kaikki voidaan tehdä jälkeensä uusiksi, toisin kuin tosi-tv:ssä jossa kaikki tapahtuu ainoastaan kerran. Tässä ja nyt.” (Nurkse 2006).

Tosi-tv-tuotannoissa kuvaustiimit muodostuvat siis yleensä ENG-ryhmistä, eli niin sanotuista dokumenttikuvausryhmistä. Tapahtumien luonteesta riippuu, kuinka monta ENG-ryhmää kuvauspäivänä tarvitaan. Jos eri tilanteita on kuvattava samanaikaisesti, niin silloin on ENG-ryhmillä erityistä kysyntää. Joitakin kohtauksia nimittäin saatetaan tehdä monellakin kameralla yhtä aikaa (monikamerataltiointi), joten silloin yleensä jokaista kameraa kohti on oma äänittäjä (liite 4.). Äänittäjän tehtävä tosi-tv:ssä on seurata kuvaajaa sekä hänen ratkaisujaan ja poimia kaikki äänet, jotka ovat kohtauksessa oleellisia. Poikkeuksena ovat tilanteet, joissa on useampi kamera mukana.

Pienessä tilassa monella kameralla kuvattaessa äänittäjien puomit tuntuvat vievän kohtuuttomasti tilaa. Tällöin olosuhteet voivat yllättäen vaatia sitä, että äänittäjät joutuvat poimimaan esimerkiksi eri henkilöiden dialogit, kuin heidän oman ryhmänsä kuvaajalla on kuvassa. Myös huomattavan laaja tila voi vaatia sen, että äänittäjät joutuvat tallentamaan materiaalia toisten ryhmien kohteista. Tällaisessa tilanteessa asia täytyy aina ilmoittaa kuvaussihteerille, joka merkitsee

muistiinpanoihinsa mitä mistäkin kameran ääniraidasta löytyy. Jälkitöissä on hyvin työlästä etsiä oikeita ääniraitoja oikeille kuvamateriaaleille, jos niitä ei ole merkitty muistiin. Yleensäkin kuvaussihteeri on tosi-tv-tuotantojen jälkitöitä ajatellen korvaamaton hahmo, jolle on nopeasti ilmoitettava muuttuvista tilanteista ja muista huomioon otettavista asioista.

Draamatuotannolle on luonteenomaista se, että siinä voidaan uusia tilanteita ja tallentaa kohtauksia eri kuvakoossa ja eri kulmista. Toisin on tosi-tv:ssä, jossa pyritään autenttisen tapahtuman tallentamiseen eikä tilanteita välttämättä voida harjoitella. Monesti eletään epävarmuudessa, saatiinko tarvittava informaatio talteen katsojaa varten. Wikström sanoo: ”On kyseenalaista käyttää äänellisesti tärkeää kuvamateriaalia ohjelmassa, vaikkakin se olisi kaunista katseltava, jos äänellinen informaatio kyseisessä kohtauksessa on kehnoa tai huonosti äänitettyä. Dialogi-informaation kannalta on tärkeää, että kuvassa voidaan tehdä tarvittaessa kompromisseja, sillä mahdollisuus puheen tallentamisen tosi-tv ohjelmissa voi olla ainutkertainen.” (Wikström 2006).

On tärkeää että dialogi on selkeää äänitysteknisesti mutta yhtä tärkeää on se, että katsoja ymmärtää sen vaivattomasti. Äänittäjän on pidettävä erityistä huolta, että hän myös samalla kuuntelee sisältöä, kun hän tarkkailee sitä äänitystekniseltä kannalta. Usein kuvaussihteerille voidaan järjestää kuuntelumahdollisuus, jolloin hän voi tarkkailla itsekin dialogia ja tehdä omia huomioita siitä.

Draamatuotannoissa ei tarvitse välittää niinkään kohtausten kuvausjärjestyksestä, sillä kohtaukset voidaan tallentaa täysin epäkronologisessa järjestyksessä. Tosi-tv-tuotannot joudutaan kuvaamaan autenttisuuden takia mahdollisimman tarkasti tapahtumajärjestyksessä, sillä kuvattavien henkilöiden on pystyttävä eläytymään tilanteisiin ja päästävä käsiksi tapahtumiin. Usein nurinkurisen kuvajärjestyksen estää sekin, että tosi-tv saattaa olla kilpailuohjelma, joka täytyy jo pelkästään kisan läpiviemiseksi kuvata kronologisessa järjestyksessä.

Vaikka tosi-tv:n tekeminen poikkeaa paljon fiktiivisen draaman tekemisestä, sen tuotantotavat muistuttavat monin tavoin kuitenkin draaman tekemistä. Onhan tosi-tv:kin eräänlaista draamaa, jossa vain tietyt asiat ovat ottaneet oman suunnan. Esimerkiksi tosi-tv:n tapaista ohjelmaa voidaan muokata hyvin pitkälle vielä jälkituotantovaiheessa, eli se voidaan vielä leikata sellaiseen muotoon, joka huomataan parhaaksi vasta edit-vaiheessa. Tällainen ei ole mahdollista draamatuotannoissa, sillä

niissä on olemassa tarkka käsikirjoitus, josta ei voida poiketa kovin paljon leikkausmuutoksilla.

4.2 Äänityksen ongelmat tosi-tv-tuotannoissa

Äänityksen kannalta tosi-tv on vähemmän etukäteen harkittua ja suunnitelmat saattavat muuttua moneen kertaan. Usein on totuttu siihen, että laadullisesti tosi-tv:n äänimaailmat ovat lähempänä dokumenttiäänitystä. Yllätykselliset tilanteet ja käännekohdat ovat äänittäjälle tosi-tv:n äänittäjälle hyvin tavallisia. Isot dynamiikkaerot ja yllätykselliset olosuhteet kuvauspaikalla vaativat laitteistolta paljon sekä äänittäjältä nopeaa päätöksentekokykyä.

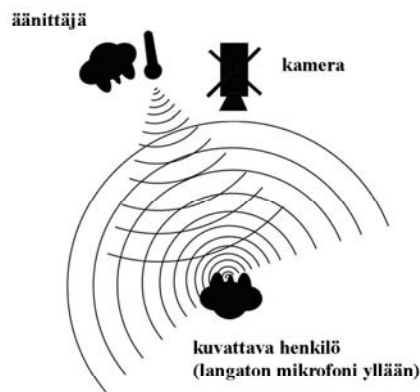
Äänitettäessä pyritään tekemään mahdollisimman valmista materiaalia, joten draamatuotannoissa tarkasti rakennettavat äänielementtien osat pelkistetään. Tämä tarkoittaa sitä että joskus äänittäjän on pystyttävä miksaamaan kuvauspaikalla sekä tilan autenttisuus sekä dialogi valmiiksi oikeassa suhteessa samalle raidalle valmiiksi. Tämä tulee kysymykseen varsinkin, kun käytetään langattomia mikrofoneja dialogin äänittämiseen, jossa paikan varsinainen tila jää tallentumatta mikrofoniin. Tosi-tv-tuotannon kuvan ja äänen jälkitöihin on usein varattu vähemmän aikaa kuin draamatuotantoihin, joten on totuttu siihen, että varsinkin äänimateriaali on suhteellisen valmiiksi miksattu jo kenttä-äänitysten yhteydessä. Käytännössä kuvauspaikan ambienssi tai tilan vaikutelma miksaataan ääniraidalle avaamalla langattomien mikrofoniensa kanssa yhtäaikaisesti puomimikrofonin kanavaa, jonka kautta tila tallentuu mukaan. Tilanteessa on varottava kuitenkin vaihevirheitä, jotka muodostuvat ongelmaksi, kun monen samanaikaisesti auki olevan mikrofoniin ääniaallot kumoavat toisiaan. Yksinkertaisimmillaan ongelma voidaan välttää jos varotaan äänittäjästä vastakkain osoittavilla mikrofoneilla, eli puomimikrofoni kannattaa suunnata samansuuntaisesti langattomien mikrofoniensa kanssa. Vaihevirhe dialogissa kuulostaa siltä kuin henkilön puhe ohentuisi ja siitä katoaisi tietyt taajuudet kokonaan. Tämä saattaa tehdä puheen ymmärtämisestä vaikeaa. Kyseinen vaihevirhe voi syntyä millaisessa äänitystilanteessa tahansa, jossa on useampi kuin yksi mikrofoni lähekkäin toisiaan. Eli käytettäessä useita langattomia mikrofoneja, sekä mahdollisesti puomimikrofonia yhtäaikaisesti voidaan saada aikaan vaihevirhe. Tämä siis ainoastaan jos kaikkien mikrofoniensa äänimateriaali äänitetään samalle ääniraidalle.

Seuraavalla sivulla on esitelty esimerkkikuva tilanteesta, jossa havainnollistetaan millaisessa tilanteessa vaihevirhe voi syntyä, sekä tilanne, jossa se voidaan välttää.

Äänityksessä tapahtuvan vaihevirheen ehkäisy:

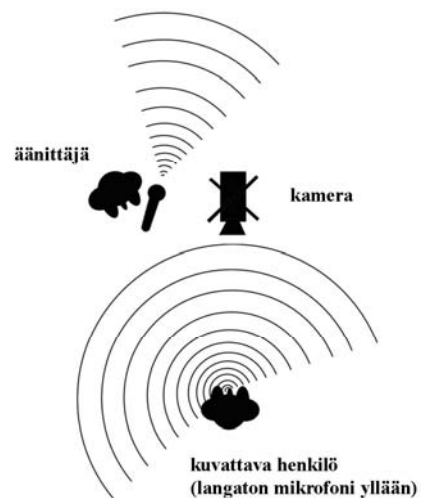
(Kyseisessä tilanteessa äänittäjä pyrkii äänittämään tilan ambienssin samalle ääniraidalle kuin mihin hän äänittää myös kuvattavan henkilön langattoman mikrofonin.)

1. väärin

1. Yllä olevassa kuvassa kuvattavan henkilön langattoman mikrofonin vastaanottoalue on esitetty pallomaisina aaltoina, jotka kohtaavat äänittäjän puomimikrofonin äänitysalueen. Tästä on seurauksena että ääniallot kumoavat toisiaan niiden tallentuessa samalle ääniraidalle, sillä niiden välille syntyy vaihe-ero.

2. oikein

2. Tässä äänittäjän puomimikrofoni osoittaa samaan suuntaan kuin kuvattavan henkilön langaton mikrofoni. Näin minimoidaan vaihevirheen mahdollisuus, sillä ääniaallot eivät pääse kumoamaan toisiaan.

Äänittäjän pitää pystyä kuvaustilanteessa olemaan aina valmiina yllättävien tapahtumien varalta. Kuvauksissa ei joka hetki tiedustella äänittäjän ja kuvaajan valmiutta ottaa kohtaustalteen, vaan on kyettävä kuvaamiseen ja äänittämiseen silloin, kun tilanne vaatii. Joskus tapahtumat siis yllättävät ja on toimittava nopeasti. Hyviäkin tilanteita jää joskus kuvaamatta, mutta se on tosi-tv:n arkea. Asiaa voi verrata esimerkiksi uutiskuvaukseen, jossa on ehdittävä paikalle juuri silloin, kun jotain tapahtuu. Tämä saattaa aiheuttaa ongelmia myös itse äänitystilanteessa, sillä usein kuvauspaikalla ovat sekä ohjelmassa esiintyvät henkilöt että myös kuvausryhmän jäsenet. Jos kuvaus alkaa äkillisesti, muu ryhmä ei aina edes

asiaa huomaa, joten äänityksessä saattaa mukaan tarttua ei-toivottuja puheita ja muita hälinöitä. Tällaisessa tilanteessa on ehdottoman tärkeää informoida nopeasti muuta kuvausryhmää asiasta.

Äkilliset tilannemuutokset kuvauspaikalla saattavat tuoda myös muita odottamattomia asioita. Esimerkiksi kuvattaessa useammalla kameralla on vaarana se, että toisen ENG-ryhmän äänittäjä tai kuvaaja eksyy toisen ryhmän kuviin. On pystyttävä ennakoimaan tilanteita ja liikuttava kuvaajan mukana aina, kun se on mahdollista. Muuten äänittäjä saattaa jäädä helposti sellaiseen paikkaan, josta on vaikea äänittää ja jossa voi myös joutua kuvattavalle alueelle. Varsinkin liikkuvassa kuvauksessa vastakuvat saattavat ajaa äänittäjän tai kameramiehen toisen kuvaajan etsimeen.

Myös kuvassa vilahtavat mikrit ovat ainainen ongelma ja mietinnän aihe, että onko kuvamateriaali käyttökelpoista, jos kuvan reunoilla ”pilkkii” mikrofoni, joka on mahdollisesti äänittäjän virheestä tuotu liian lähelle äänitettävää kohdetta. Nurkse kertoo seuraavasti Suurimman Pudottajan mikrofoni vilahduksista: ”Tuottajaporrasta häiritse paljon enemmän kuvassa vilahtavat mikrofonit, kuin minua. Mielestäni ei ole olennaista, jos tosi-tv:n kaltaisessa ohjelmassa mikrofonit vilahtavat kuvissa. Silti niitä retusoiitiin editointivaiheessa pois kuvamateriaalista. Kyse kun ei kuitenkaan ole ohjelmasta, jossa fiktiomainen illuusio katoaisi kun kuvassa vilahtaa mikrofoni. Se on paljon harmillisempaa draamatuotannon kaltaisissa ohjelmissa, jossa katsojan pitäisi unohtaa sen olevan fiktiota. Jos katsojat alkavat laskemaan mikrofoni vilahdusten määrää jossain ohjelmassa, on ohjelman kiinnostavuudessa jotain vikaa.” (Nurkse 2006)

Wikström jatkaa samasta aiheesta: ”Jotta ääni saataisiin tosi-tv:n kaltaisissa ohjelmissa hyvin taltioitua, olisi tärkeää päästä mikrofonilla mahdollisimman lähelle kohdetta. Tämä on tietenkin äänittäjille itsestään selvää, mutta kuvaajien laajojen kuvien takia se on joskus mahdotonta. Siksi mielestäni hyvin laajat kuvat tulisikin ottaa vasta jälkikäteen ilman äänittäviä mikrofonia niin sanottuina kuvituskuvina, jotta äänet saataisiin tiiviimpien kuvien aikana hyvin taltioiduksi. Näin vältyttäisiin turhilta mikrofoni vilahduksilta äänittäjien yrittäessä liian lähelle äänitettävää kohdetta. Kohtauksen jälkeen otetut laajat kuvat tilanteista voisi sitten editoidessa liittää luontevasti mukaan sen häiritsemättä kohtausta mitenkään, vaikka kyseessä olisikin ollut muuten reaaliaikainen monikamerataltiointi.” (Wikström 2006)

5. Tosi-tv:n rooli tv-kulttuurissa

5.1 Uskottava ohjelmaformaatti muiden joukossa?

Tosi-tv-sarjojen suosion syistä on oltu kovasti kiinnostuneita ja siitä, miksi ne ovat raivanneet tiensä televisiokanaville juuri 2000-luvun taitteen jälkeen. Kuten aikaisemmin jo tuli esille, tavalliset ihmiset ovat usein tosi-tv:n päähenkilöitä ja mukana ovat suuret tunteet. Kyseessä ei ole pelkästään romanttisia vaan kaikenlaisia tunteita: vihaa, itkua, naurua ja häpeää. Tosi-tv pyrkii nostamaan siitä kaiken esiin. Aitojen tunteiden saamiseksi ollaan valmiita tekemään melkein mitä tahansa. (Hietala 2004).

Katsoja tietää draamatuotannon olevan fiktiota ja lavastettua. Tosi-tv puolestaan pyrkii korostamaan sitä, että kaikki esitettävä on totisinta totta, vaikka ihmiset on usein järjestetty kyseisiin tilanteisiin. Voisi siis ajatella, että ihmiset on ikään kuin pakotettu koetilanteisiin, joissa he joutuvat vahvojen tunteiden valtaan usein ääritilanteissa. Koska on kyse oikeista tunteista, katsojakin samastuu voimakkaasti henkilöihin.

Tosi-tv pystyy tällä hetkellä kilpailemaan hyvin draaman kanssa televisiokatsojien suosiosta. Katsoja kyllä eläytyy voimakkaasti myös fiktiiviseen tarinaan, mutta tosi-tv-ohjelmassa katsoja pääsee seuraamaan ihmisten yksityiselämää. Tapahtumien ei tarvitse edes olla kovin erikoisia, sillä esimerkiksi Suomen Big Brotherissa katsojilla on mahdollisuus seurata, kuinka talossa olevat ihmiset hoitavat arkisia asioita, esimerkiksi tiskaavat astioita tai ajavat partaansa. Kysymys on siitä, että ihmisellä on tietynlainen tirkistelemisen tarve. Sitä tarvetta tyydytetään myös fiktiivisellä draamalla, mutta tosi-tv:n valtti on siinä, että se näyttää asioita, joihin ohjelman tekijätkään eivät osaa varautua. Tietenkin myös draamaa tehdessä lähtökohtana on, että senkin tapahtumat ovat peräisin todellisesta elämästä tai että asiat voisivat oikeasti tapahtua. Nurkse sanoo tosi-tv:n olemuksesta: ”Tosi-tv:ssä asiat

tapahtuvat oikeasti. Jos joku pudottaa painoaan huomattavasti, uskotaan siihen paljon varauksettomammin kuin jos jossain dokumentissa vain puhutaan painon pudotuksesta” (Nurkse 2006)

Katsoja saattaa antaa anteeksi monia tosi-tv:n heikkouksia, jotka draamaohjelmissa olisivat anteeksiantamattomia. Kyse voisi olla esimerkiksi teknisistä virheistä tai muista erehdyksistä, jopa käsikirjoituksen heikkouksista. Katsoja ajattelee, että kaikki tapahtuu oikeasti ja kyse on dokumentaarisesta materiaalista.

Tosi-tv:ssäkään ei kyse ole kuitenkaan aina täysin oikeasta elämästä ja täysin aidoista reaktioista, sillä usein tietoisuus tarkkailusta saa ohjelmassa olevat henkilöt käyttäytymään dramaattisemmin ja jopa esittämään osaansa. Esiintyjät voivat suojaautua esittämällä jotakin roolia tai he voivat tavoitella sellaisia tunteita ja tilanteita, jotka tuovat mielenkiintoa ohjelmaan.

Lampela määrittelee fiktiota seuraavasti: ”Fiktio on kuvitteellista; fiktio ei ole totta. Fiktioelokuvakaan siis ei ole totta, vaikka elokuvan tarina perustuisi todellisiin tapahtumiin. Fiktio on aina tekijöidensä näkemys jostakin, joko elämässä oikeasti tapahtuneesta tai mielikuvituksen tuottamasta tapahtumaketjusta.” (Lampela 2003, 57) Fiktio on siis aina jonkun luomus jostain, mikä vastaa todellisuudessa korkeintaan jonkun henkilön näkemystä jostain asiasta.

Tosi- tv-ohjelmien voisi sanoa perustuvan siihen, että oikeasti tapahtuneista tilanteista leikataan halutunlainen ”draama”. Todellisuutta pystytään siis leikkausvaiheessa muokkaamaan vielä haluttuun suuntaan. Usein tämä suunta on juuri se, minkä uskotaan kiinnostavan eniten katsojaa. Pyritään siis saamaan aikaan jonkinasteisia sensaatioita korostamalla tiettyjä asioita. Draamatuotantojen kiinnostavuus puolestaan piilee siinä, että niissä on lähes rajattomat mahdollisuudet luoda mielenkiintoisia tilanteita ja tapahtumia. Ainoastaan mielikuvitus on rajana. Totuus ei ole aina välttämättä tarua ihmeellisempää ja siksi fiktiivinen maailma on kiehtovaa.

En usko, että esimerkiksi tosi-tv ja draama koskaan ovat toisiaan niin lähellä, että ne varsinaisesti vievät toisiltaan tilaa. Erilaisuus on joka suhteessa niin iso, että katsoja varmasti asennoituu kumpaankin genreen täysin eri lailla. Juuri nyt tosi-tv-ohjelmat menestyvät hyvin, mutta suurin noste voi olla jopa jo menemässä ohi. Joka tapauksessa kyseisten ohjelmien tekeminen tällä hetkellä työllistää esimerkiksi äänittäjiä todella paljon, sillä tuotantoja tehdään usein päällekkäin ja nopeampoinen kuvaamistahti myös edellyttää, että tuotannoissa on usein enemmän kuin yksi äänittäjä

mukana. Tuotantoja saatetaan kuvata työn nopeuttamiseksi useammalla kameralla, ja jo tästä syystä äänittäjien tarve on suuri. Nurkse sanoo tosi tv:n suosioista: ”On ennustettu että suurin noste tosi-tv:n parissa olisi mennyt ohi, mutta faktat puhuvat sitä vastaan, koska katsojia on paljon, ohjelmia tehdään edelleen lisää.” (Nurkse 2006)

5. 2 Tosi-tv-tuotantojen vaikutus äänittäjän työskentelyyn

Koska tosi-tv on suosiossa ja kuvausryhmien tarve on lisääntynyt huimasti, monet äänittäjät ajautuvat tekemään lähes pelkästään tosi-tv-töitä. Ne työllistävät suorastaan valtaosan kentällä toimivia tv-äänittäjiä tällä hetkellä. Tässä voi olla se vaarakin, että kun monet äänittäjät oppivat tämän ohjelmaformaatin tavat, saattaa seurata tietynlainen rutiini, joka saa helposti unohtamaan sen, että työskentelytapoja voi aina kehittää ja parantaa.

Tosi-tv:n tekeminen ei välttämättä aseta niin suuria vaatimuksia luovuudelle kuin draaman tekeminen. Seurauksena voi olla, että työskentelystä saattaa loppua innovatiivisuus ja uudenlaisten tapojen kehittyminen. Toisin sanoen tosi-tv-tuotannot saattavat leipäännyttää tekijänsä. Tämä ei koske pelkästään kenttä-äänittäjiä vaan koko työryhmää. Voi siis olla, että tosi-tv:n kaltaiset ohjelmatuotannot vievät äänittäjän työskentelystä motivaation, sillä niissä olevat työolot eivät ole välttämättä niin haastavia tai palkitsevia kuin esimerkiksi draaman tekemisessä. Toisin sanoen monia asioita saatetaan oikoa, koska tosi-tv:ssä ei pyritä draamatöiden vaatimaan perusteellisuuteen eikä se ole edes mahdollista.

Toisaalta tosi-tv-tuotannot ovat hyviä työllistäjiä ja voidaan ajatella, että se myös osaltaan on kouluttanut päteviä työntekijöitä tv-tuotannon alalle. Juuri se, että tuotannot vaativat lukuisia äänittäjiä, on auttanut sitä asiaa, että yhä useampi on saanut tilaisuuden työskennellä ammattituotantojen parissa, joita ei aina ole kovin runsaasti tarjolla. Esimerkiksi kokoillan elokuvan äänityöryhmä koostuu ainoastaan äänittäjästä, puomioperaattorista sekä mahdollisesta ääniassistentista. Tämä kolmikko voi käytännössä toteuttaa koko elokuvan äänityksen. Samat äänittäjät voivat hoitaa jopa kuvausten jälkeisen äänenkäsittelynkin. Tähän verrattuna tosi-tv-tyyppisissä tuotannoissa äänittäjiä on mukana usein enemmän ja työnkuvakin on usein paljon laajempikin, koska äänittäjä hoitaa itse puomin operoinnin ja miksauksen, jopa äänityksen, jos ääni tulee erilliselle tallentimelle, esimerkiksi Dat-nauhalle.

(liite 5.)

6. Lopputiivistelmä

Olen toiminut Solar-Filmsin tuottaman, tosi-tv-genreen kuuluvan Suurin Pudottaja – ohjelman kenttä-äänittäjänä syksyllä 2005. Käsittelen tuotannon kautta opinnäytetyössäni kokemuksia tosi-tv –tyyppisen ohjelman tekemisestä kenttä-äänittäjän näkökulmasta.

Tosi-tv on ohjelmaformaatti, jossa ei ole perinteistä käsikirjoitusta vaan joka dokumentoi näyttelemättömiä tilanteita. Käsikirjoitukselta vaaditaan monesti perusidea ja käytännön järjestelyihin ohjaavat ohjeet. Rajanveto muihin genreihin on jonkin verran vaikeaa, koska tosi-tv koostuu muiden ohjelmien elementeistä. Internet tarjoaa paljon tietoa aiheesta, mutta suhde siihen on pidettävä kuitenkin hieman varauksellisena, sillä usein törmäsi kyseenalaisiin informaatioihin. Monet sivustot antoivat hyvin ristiriitaista tietoa suhteessa toisiinsa. Syynä on varmasti myös tosi-tv:n yhteneväisen määritelmän puute. Ei ole varsinaisesti siis sovittu, ovatko tosi-tv:n kaltaiset ohjelmat oma formaattinsa, vai ovatko ne vain eri genrejen hybridejä. Monet ohjelmista ovat sekoituksia erityyppisistä formaateista ja ne kaiken lisäksi vielä eroavat keskenäänkin toisistaan. Juuri tämä hankaloittaa tosi-tv:n tutkimista ja rajaamista tiettyihin raameihin.

Tosi-tv on yleistynyt vuosituhanen taitteessa joka puolella maailmaa ja siitä on tullut huomattavan iso osa nykyaikaista televisiokulttuuria. Sen suosio on huipentunut Survivors- sekä Big Brother –sarjoissa.

Tiettävästi ensimmäinen tosi-tv-tyyppinen ohjelma oli 1973 Amerikassa ilmestynyt 12-osainen An American Family, joka käsitteli erään perheen arkea. Tosin jo vuonna 1955 esitettiin sarjaa, joka kuvasi FBI:n toimintaa. Ohjelman perillinen on suosittu Cops-sarja, joka alkoi 1989. Piilokameraidea tuli vuonna 1948 ilmoille Candid Cameran myötä. Tosi-tv sisältää itsessään erilaisia genrejä: piilokameraa, deittailua, kilpailuja ja urheilupohjaisia ohjelmia.

Transmix Oyn palveluksessa olen ollut tekemässä lukuisia tv-äänityksiä, suurelta osin tosi-tv:tä. Suurin pudottaja on ilmestyi televisioon vuoden 2006 alusta.

Tällaisten produktioiden kuvausryhmää sanotaan ENG-ryhmäksi. Siihen kuuluu yleensä kuvaaja, äänittäjä sekä kuvaussihteeri.

Kuvaukset pyrittiin hoitamaan ulkona ja äänittäjälle syntyi monenlaisia ongelmia: oli tuulenpuuskia ja muita sääongelmia, ja yli liikennöivät lentokoneet pitivät meteliä.

Kuvauksissa oli totuttava joutohetkiin, mutta koko ajan oli oltava täydessä äänitysvalmiudessa, sillä yllättäviä tapahtumia saattoi tulla eteen. Materiaalia tallennettiin mahdollisimman paljon, jotta jälkituotannossa olisi ollut valinnanvaraa.

Tilanteesta riippuu, käytetäänkö tosi-tv:tä äänitettäessä kameran kahdesta ääniraidasta molempia vai vain toista. Jos käytetään yhtä, materiaali miksataan jo kentällä mahdollisimman valmiiksi ja säästetään näin aikaa. Esimerkiksi Suurimmassa pudottajassa ajettiin joka kameran ensimmäiseen kanavaan kameran oma mikrofoni eli apuääni leikkausta varten ja toiseen varsinainen ääni.

Kuvauksissa käytettiin kolmea eri mikseriä: Sound Device 442, joka oli erinomainen valinta kyseisiin kuvauksiin; Mixpre-malli, joka jossa oli sama toimintaperiaate. Laite oli kyllä pätevä mutta kompaktimpi ja vaatimattomampi versio eikä käynyt erityisen hyvin haastatteluihin, koska se soveltui paremmin langattomaan äänitykseen. Puomimikrofoneja oli kolmea tyyppiä, joista käyttökelpoisin oli Sennheiserin MKH-60. Langattomina mikrofoneina käytettiin korkealaatuisia ja monipuolisia Lectosonicsin 300- ja 500-sarjan tuotteita. Äänittäjän oli huolehdittava tarkkaan, etteivät langattomat piilomikrofonit olleet näkyvillä eivätkä aiheuttaneet kahinaa. Langaton kamerayhteys on suositeltava erityisesti, kun kuvataan liikkeestä.

Äänityskaluston lisäksi käytössä oli myös akustointilevyjä, joita käytettiin haastattelupaikoilla. Varsinkin kaikuisia haastattelutiloja pyrittiin vaimentamaan akustointilevyjen avulla.

Tosi-tv:ssä on alun alkaen otettu oppia uutiskuvauksesta, jossa äänittäjä tallentaa materiaalin kameran ääniraidalle. Äänitys tapahtuu pääosin puomimikrofonin sekä langattomien mikrofoniin avulla. Tosi-tv-tyyppisessä tuotannossa äänittäjä hoitaa periaatteessa kaiken äänitykseen liittyvän itse, eli puomittamisen, langattomien mikrofoniin asettamisen, sekä miksauksen, joka tallentuu kameran ääniraidalle.

Fostex-merkkistä kovalevytallenninta käytettiin Suurimman pudottajan pudotustilaisuuden kuvauksissa, joissa jokaisen kilpailijan sekä juontajan langattomat mikrofoniin ajettiin raidoille. Kaikki mikrofoniin olivat omilla raidoillaan. Aikakoodi annettiin Fostexista kameroille, jotta dialogi ja kuva olisivat pysyneet synkronoituina.

Sen johdosta jälkitöissä ei tarvitse synkronoida käsin dialogin ja kuvan suhdetta, vaan työ voidaan tehdä aikakoodin avulla. Pudotustilaisuuksien keskustelut olivat monesti erityisen merkittäviä, sillä aina joku osanottaja tuli karsituksi joukosta. Keskustelut ja vallitseva tunnelma oli saatava kokonaan tallennettua.

Studio-oloissa oli käytössä aina viisi kameraa, joten useimpiin kameroihin ajettiin sama äänimateriaali. Silloin paikalla oli aina neljä äänittäjää.

Draamatuotantojen käsikirjoitukset ja suunnitelmat voidaan tehdä niin valmiiksi että sen mukaan voidaan edetä kohtaus kohtaukselta kuvattaessa. Tosi-tv:ssä muuttuvia tekijöitä on monin kerroin enemmän kuin draamatuotannoissa.

Tapahtumien luonteesta riippuu, kuinka monta ENG-ryhmää kuvauspäivänä tarvitaan. Jos eri tilanteita on kuvattava samanaikaisesti, niin silloin on ENG-ryhmillä erityistä kysyntää. Kuvaussihteeri on tosi-tv-tuotantojen jälkitöitä ajatellen korvaamaton hahmo, jolle on nopeasti ilmoitettava muuttuvista tilanteista ja muista huomioon otettavista asioista.

Draamatuotannolle on luonteenomaista se, että siinä voidaan uusia tilanteita. Toisin on tosi-tv:ssä, jossa pyritään autenttisuuteen. Äänittäjän on pidettävä erityistä huolta, että hän myös samalla kuuntelee sisältöä, kun hän tarkkailee sitä äänitystekniseltä kannalta.

Äänittäjän pitää pystyä kuvaustilanteessa olemaan aina valmiina yllättävien tapahtumien varalta. Tämä koskee tietenkin koko henkilökuntaa. Kyseisten ohjelmien tekeminen tällä hetkellä työllistää esimerkiksi äänittäjiä todella paljon, sillä tuotantoja tehdään usein päällekkäin ja nopeampoinen kuvaamistahti myös edellyttää, että tuotannoissa on usein enemmän kuin yksi äänittäjä mukana. Tuotantoja saatetaan kuvata työn nopeuttamiseksi useammalla kameralla, ja jo tästä syystä äänittäjien tarve on suuri.

Tosi-tv:n tekeminen ei aina aseta niin suuria vaatimuksia luovuudelle kuin draaman tekeminen, joten seurauksena työskentelystä saattaa vähentyä innovatiivisuus. Tämä ei koske pelkästään kenttä-äänittäjää vaan koko työryhmää. Toisaalta tosi-tv-tuotannot kouluttavat käytännön työssä päteviä työntekijöitä tv-alalle.

Lähteet:

Nurkse, Lauri 2006. Suurin Pudottaja –tuotannon ohjaaja. Henkilökohtainen haastattelu 15.3. 2006.

Wikström Anttoni 2006. Suurin Pudottaja –tuotannon äänisuunnittelija. Henkilökohtainen haastattelu 28.3. 2006.

Hietala, Veijo 2004. Tosi-tv: Taviksia ja suuria tunteita. http://www.utu.fi/aurora/4-2004/art_9.html

Lampela, Jarmo 2003. Fiktioelokuva. Käsikirjoittaminen. Toimittanut Elina Hirvonen. WS Bookwell Oy, Juva

Rowen, Beth 2000. History of reality TV. Family Drama on PBS. <http://www.infoplease.com/spot/realitytv1.html>

Wikipedia 2005. http://en.wikipedia.org/wiki/Reality_tv

Liitteet:

Valokuvat:

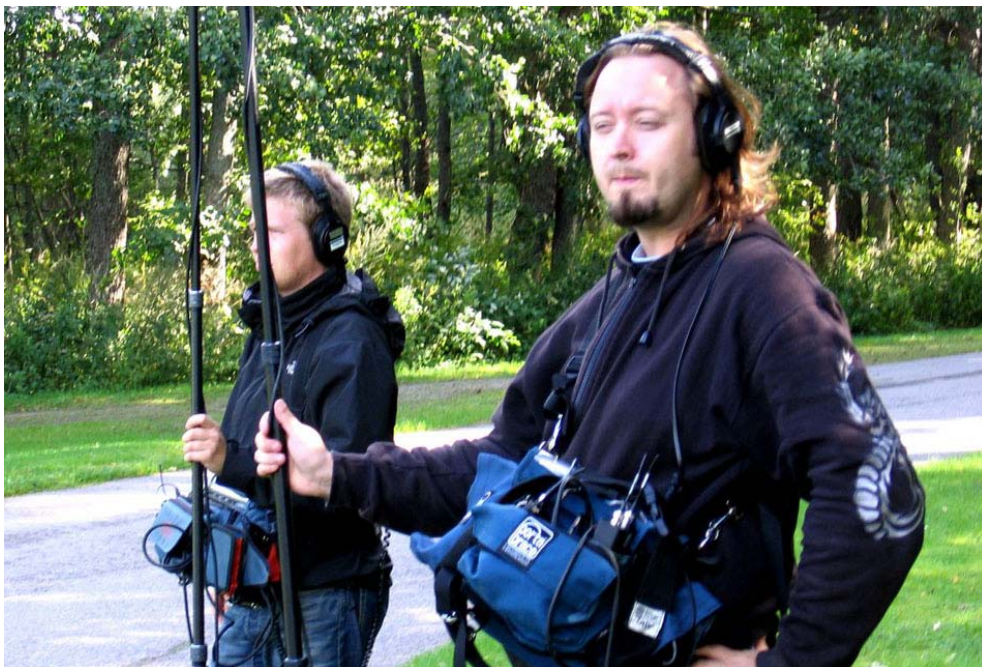
Liite 1. Ohjaaja Lauri Nurkse tarkkailee monitoreita Suurin pudottaja –kuvausten punnitustilaisuuden tarkkaamossa.

Liite 2. Suurimman pudottajan pudotustilaisuuden tarkkaamuhuoneessa.

Liite 3. Kuvaajat ja äänittäjät työssään.

Liite 4. Kenttä-äänittäjän kalusto: puomi, rinnalla roikkuva kenttämikseri, sekä siihen kiinnitetyt langattoman mikrofoniin vastaanottimet, sekä kameraan ajettavan signaalin lähetin.

Liite5. Studiotilanne: äänittäjä Antti Haikonen tarkastaa piilotetun mikrofonin toimintaa punnitushuoneessa Suurin pudottaja –kuvauksissa.

**Liite 6. Suurin Pudotaja -koulutuskeskushotellin
pohjapiirros ja mikrofonien paikat**

- =kilpailijoiden majoitustilat
- = ei kilpailijoiden käytössä
- = katon kautta ripustettu mikrofoni
- = vaakasuunassa asennettu mikrofoni

Tilat:

1. keittiö ja ruokailutilat
2. iso kuntosali
3. pieni kuntosali
4. kuvauskaluston säilytyshuone
5. kilpailijoiden tunnustushuone
(kiinteästi asennettu kamera ja mikrofoni)
6. portaikko
7. monitorihuone
8. olohuone

Liite 7. Äänikalustolista

Suurin Pudottaja –ohjelman kalustolista oli varsin laaja johtuen monestakin syystä. Kuten edellä mainittiin, enimmillään ENG-ryhmiä oli kuvauksissa neljä, joten kalustoa piti äänitystä varten olla ainakin neljän ryhmän tarpeisiin. Lisäksi käytössä oli varalla kalustoa, joka oli tarkoitettu tilanteisiin, jos jotain laitteistoa hajoaisi, tai jos jouduttaisiin syystä tai toisesta käyttämään esimerkiksi erityyppisiä mikrofoneja eri tilanteissa. Kiinteästi asennettu kalusto on eroteltu kättä-äänityskalustosta alla olevassa listassa.

Kenttä-äänityskalusto:

Laite	Lukumäärä
Mikrofonit:	
Sennheiser MKH-60	3 kpl
Sennheiser MKH-416	2 kpl
Sanken C3	1 kpl
VT-506 (langattoman lähettimen mikrofoni kapseli)	20 kpl
Kenttämikarit:	
Sound Device 420	2 kpl
Sound Device 420N	1 kpl
Sound Device Mixpre	1 kpl
SQN Series II	1 kpl
Langattomat signaaliyhteydet:	
Langattomat mikrofoni yhteydet	Lectrosonics 500-sarja 11 kpl
Kamerayhteys	Lectrosonics 300-sarja 3 kpl
	Lectrosonics 110-sarja 1 kpl
Puomit:	
Quickpole QL 580	4 kpl

Kuulokkeet:

Bayerdynamic DT 250 4 kpl

Laitelaukut:

Borta Brace 4 kpl

Kiinteästi asennettu kalusto:**Laite****Lukumäärä****Mikrofonit:**

AKG C 568 B 4 kpl

Neumann KNR 81 2 kpl

Sennheiser MKH-70 1 kpl

Sennheiser ME-66 1 kpl

Sennheiser MKH-416 1 kpl

Mikserit:

Yamaha 01V (pudotustilaisuudessa) 1 kpl

Midas Venice 240 (monitorihuoneessa) 1 kpl

Kuulokkeet:

AKG K141 1 kpl

Näiden lisäksi huomattava määrä XLR-mikrofonijohtoa oli käytössä kuvauksissa, sekä ENG-äänittäjillä että kiinteissä äänikalustoasennuksissa.